

01
2024

slovo
PRAVDY

Číslo: 01 2024

Ročník: XXIII

Vydavateľ: OZ Slovo Pravdy 2023
Báčsky Petrovec

**Zodpovedný
redaktor:** Ján Rybár

Webová stránka: www.slovopravdy.com

E-mail: redakcia@slovopravdy.com

Adresa redakcie: Vajanského 6
(SRB / SK) 21470 Báčsky Petrovec
PAK 395329
Srbsko

Ján Šerfel
Hviezdoslavova 77/19
05935 Batizovce
Slovenská Republika

Tlačí:

OBSAH

2

NASLEDUJTE ZÁSTUP

3

KRISTOVA OSOBA

[34] Jeho nespochybniteľná smrť [11]

6

ÚVAHY O VEČNEJ BEZPEČNOSTI

[9] „Voľný“ pád

8

Veľké evanjelizačné texty:

Ev. Jána 5:24

10

PRAVDY V PASTORAČNÝCH LISTOCH

[9] Jej skúmanie

14

POŽEHNANÝ

[9] Simeonovo požehnanie

16

ČO NÁM BIBLIA HOVORÍ O BUDÚCNOSTI?

[13] Súd pred veľkým bielym trónom

20

ÚŽASNÉ BOŽIE DIELA

Nadchnutie (5)

22

Evanjelium: Hľa, Baránok Boží

Ev. Jána 1:29

24

CESTA NA GOLGOTU

[2] Getsémane

26

Vyhlásenia JA SOM v evanjeliu Jána

[5] Ja som dvere

28

Veľké evanjelizačné texty:

Ev. Jána 6:47

„... V KTOROM AJ VY POČUJÚC SLOVO PRAVDY, EVANJELIUM SVOJHO SPASENIA“

Efežanom 1:13

Časopis vychádza každé tri mesiace a zasielame ho každému zdarma.

Všetky náklady na tlačenie a rozširovanie časopisu sú hradené z dobrovoľných príspevkov Božieho ľudu. Kresťanské zbory a jednotlivci, ktorým Pán položí na srdce, aby podporili túto prácu, môžu svoje príspevky zaslať na adresu redakcie.

NASLEDUJTE ZÁSTUP

David Petterson

Ktorý zástup? Zástup tých, na ktorých sústreďuje pozornosť autor listu Židom, v jeho závere.

„Preto aj my, keď máme taký veľký oblak svedkov okolo seba, zložme každé bremeno a ľahko obkľučujúci hriech a tak s trpezlivosťou bežme pred nami ležiaci beh o závod, hľadiac ta na Veľvodcu viery a dokonávateľa Ježiša, ktorý miesto radosti, ktorá ležala pred ním, strpel kríž, opovrhúc hanbou a posadil sa po pravici trónu Božieho.“ (Žid. 12:1-2)

Znepokojuje ho, že veriaci zo Židov, kvôli prenasledovaniu a ťažkostiam, začali v kresťanskom behu upierať zrak na to, čo je za nimi. Preto im (a nám) pripomína, že nás obklopuje „veľký oblak svedkov“. Sú to veľkí duchovní bežci dejín, ktorí vynikali vo viere, a on chce, aby sme tento zástup nasledovali. Hovorí o nich ako o svedkoch, nie o divákoch. Nie je to tak, že by nás sledovali z neba a povzbudzovali v behu viery. Sú nám daní ako príklad viery a vytrvalosti v tom, čo prežili a zažili pre posilnenie trpezlivosti našej viery a jej uistenie, že ak oni dokázali dokončiť svoj beh viery, môžeme aj my. Nasledujte tento zástup!

Pisateľ dáva aspoň tri pokyny, pre úspešné dokončenie behu. Po prvé,

chce, aby sme odhodili bremená – závažia. Každý bežec vie, že bežať s 50 kilami na pleciah sťažuje, ak úplne neznemožní dokončenie pretekov. Bežec ani nebude so sebou ťahať batoh so 4 litrami svojho obľúbeného nápoja, aby ho konzumoval po ceste. Autor listu Židom má na mysli dve prekážky v behu – bremená a obkľučujúci hriech: „... zložme každé bremeno a ľahko obkľučujúci hriech“ (v. 1). Sťažujúcim prvkom v behu, môže byť nejaký koníček, zvyk, miesto alebo udalosť. Toľko vecí môže slúžiť ako rozptýlenie od toho, aby sme dobre dokončili svoj beh! Ľahko obkľučujúcim hriechom môže byť žiadostivosť, pýcha, žiarlivosť alebo hnev. Odhodte tieto bremená! Preteky sú príliš dôležité na to, aby sme sa týchto vecí držali.

Po druhé, autor nás nabáda, aby sme hýbali nohami. „... s trpezlivosťou bežme pred nami ležiaci beh o závod“ (v1). Spomína trpezlivosť (vytrvalosť), pretože tieto preteky nie sú pre šprintérov. Kresťanský život nie je beh na 100 metrov, ale maratón, v ktorom bežci myslia na každý krok pred sebou, kým preteky neskončia. Profil vašej dráhy je jedinečný. Niektoré úseky sú relatívne rovné bez prílišných zákrut. Iné sú takmer samá zákruta a strmý kopec. Ale každý z nás môže bežať

preteky, ktoré sú „pred ním“, pokiaľ tak robí s vytrvalosťou. Zhod'te bremená a bežte!

Nakoniec sme povzbudení, aby sme upreli zrak. „Hľadiac ta na Veľvodcu viery a dokonávateľa Ježiša“ (v. 2). Pisateľ používa jeho ľudské meno Ježiš, pretože dokonale bežal Svoj beh napriek všetkým možným prekážkam, ktoré Mu boli kladené na cestu. Nikdy nezakolísal. A On je ten, na ktorého musíme hľadiť. Áno, mali by sme si byť vedomí veľkého oblaku svedkov, ktorí nás predišli, ale je tu len jediná osoba, na ktorú musíme

upierať svoj zrak – Veľvodca viery, Ježiš, ktorý dôveroval Bohu na každom kroku Svojej cesty. Ak tak urobíme, nebudeme v dušiach unavení ani slabí (v. 3).

Sú veriaci, ktorí toto čítajú a ktorí sa blížia ku koncu svojho behu. V skutočnosti sa možno my všetci blížime k cieľovej čiare, keď uvažujeme o blízkosti Kristovho návratu. Mnohí nás predbehli a dobre dobehli do cieľa. Nasledujte tento zástup a neupierajte svoj pohľad ani tak na nich, ale na „na Veľvodcu viery a dokonávateľa Ježiša“.

KRISTOVA OSOBA

[34]

Jeho nespochybniteľná smrť [11]

David McAllister, Donegal, Írsko

Začali sme sa zaoberať niektorými dôsledkami smrti Pána Ježiša Krista pre nás, Jeho ľud, počnúc požehnaniami, ktoré sme dostali vo chvíli, keď sme Mu uverili. V minulom čísle sme sa venovali vykúpeniu. Teraz sa budeme zaoberať spravodlivosťou.

SPRAVODLIVOSŤ

V Rimanom 5:9 čítame, že „teraz, keď sme ospravedlnení jeho krvou, budeme zachránení skrze neho od budúceho hnevu“. Výraz „jeho

krvou“ jasne ukazuje, že to bola Jeho smrť, ktorá spôsobila, že sme „ospravedlnení“. Čo však znamená „byť ospravedlnený“?

Či už myslíme na podstatné meno (ospravedlnenie), sloveso (ospravedlniť) alebo prídavné meno (spravodlivý), každé zahŕňa myšlienku spravodlivosti; „byť spravodlivý“ v skutočnosti znamená „byť spravodlivý“. Napríklad prídavné meno dikaios je v Novej zmluve preložené 41-krát ako „spravodlivý“ a

33-krát ako „spravodlivé“. (Poznámka prekladateľa: „V anglickom preklade Biblie sú pre grécke slovo dikaios použité dve slová – „righteous“ a „just“ ale významom sú rovnaké – spravodlivý.)

V 1. liste apoštola Petra, 3. kapitole, 18. verši čítame tieto slová: „Lebo aj Kristus raz trpel a zomrel za hriechy, spravodlivý za nespravodlivých, aby nás priviedol k Bohu“. Vo fráze spravodlivý za nespravodlivých nie sú určité členy a tým vyjadruje, že On, celý spravodlivý, trpel za nás všetkých cele nespravodlivých.

ON, CELÝ SPRAVODLIVÝ,
TRPEL ZA NÁS VŠETKÝCH CELE
NESPRAVODLIVÝCH.

Z verša, ako uvidíme v budúcom čísle, poznáme, že priviesť nás k Bohu, bol cieľ Jeho vôle. Teraz však uvidíme, že to bolo aj preto, aby sme mali spravodlivé postavenie pred Bohom. Práve to Pavel uvádza vo verši (Rim. 5:9) uvedenom na začiatku tohto článku. My, už ako veriaci, ktorí sme boli v Božích očiach nespravodliví a ešte ani teraz nemáme nič vlastné, čo by nám dávalo spravodlivé postavenie pred Bohom, sme boli Bohom vyhlásení za spravodlivých na základe smrti Jeho Syna.

V druhej časti 5. kapitoly listu Rimanom (v. 12-21) to Pavel vysvetľuje v nádherných detailoch, porovnávajúc Adama a Krista a stavajúc do protikladu výrazné rozdielnosti medzi Adamom a Kristom. O Adamovi hovorí ako o „obraze toho budúceho“ (v. 14). Prvok

porovnávania je viditeľný v opakovaní slova „jeden“ v celom úryvku, a to tak o Adamovi, ako aj o Kristu (v. 12, 15-19), a v opakovanom používaní slov „ako... tak...“ (v. 12, 15, 18-19, 21). Ako však uvidíme, viac ako podobnosť je nápadný rozdiel medzi Adamom a Kristom. Adam je síce obrazom, alebo predobrazom Krista, ale skôr formou kontrastu ako porovnania.

ADAM JE SÍCE OBRAZOM, ALEBO
PREDOBRAZOM KRISTA, ALE
SKÔR FORMOU KONTRASTU AKO
POROVNANIA.

Pavel hovorí o „jednom človeku“ (v. 12), ktorý sa označuje ako „Adam“ (v. 14), a o „jednom človeku“ (v. 15), ktorým je „Ježiš Kristus“ (v. 15). Zároveň predkladá svojim čitateľom jeden významný čin, ktorý každý z nich vykonal. Vo verši 18 je Adamov čin opísaný ako „jeden pád“ – prestúpenie (v. 14), zhrešenie (v. 16), neposlušnosť (v. 19) a Kristov ako „jeden dar milosti“ – poslušnosť až po smrť na kríži. Adamovým činom bolo to, čo urobil pri páde v Édene. Kristovým jediným činom je Jeho smrť za bezbožných, hriešnikov a nepriateľov, o ktorej sa Pavel opakovanne zmieňuje vo veršoch 6, 8 a 10. Adamov čin bol činom „neposlušnosti“ (v. 19), kým Kristov čin bol činom „poslušnosti“ (v. 19).

Pavel nepíše o týchto veciach len preto, aby poukázal na kontrast medzi ich činmi. Jeho cieľom je ukázať ďalekosiahle dôsledky každého z týchto činov

– vidno to z použitia slov „všetci“ (v. 12, 18) a „mnohí“ (v. 15, 16, 19). V každom prípade to, čo urobil jeden človek, jedným skutkom, malo dôsledky pre nespočetné množstvo ľudí. Výsledkom Adamovho činu neposlušnosti bol „Boží odsudzujúci výrok“ (v. 16), zatiaľ čo výsledkom Kristovho činu poslušnosti bol „dar Božej milosti – ospravedlňujúci výrok“ (v. 15-16). Rozsudok vyplývajúci z Adamovho činu bol „odsúdenie“ (v. 16, 18); bezplatný dar vyplývajúci z Kristovho činu bola „spravodlivosť“ (v. 17) alebo „ospravedlnenie“ (v. 18). Povedané inak, Pavel hovorí, že Adamov jediný skutok neposlušnosti mal za následok, že „mnohí sa stali hriešnikmi“ (v. 19), zatiaľ čo tento veľký Kristov skutok poslušnosti znamená, že mnohí sa stanú spravodlivými (v. 19).

VEĽKÝ KRISTOV SKUTOK
POSLUŠNOSTI ZNAMENÁ,
ŽE MNOHÍ SA STANÚ
SPRAVODLIVÝMI.

Adamov hriech znamenal, že „smrť vládla“ (v. 14) v dejinách, dokonca ešte pred príchodom Zákona. Teraz však Kristovo dielo prinieslo niečo slávne. Tak ako „hriech zavládol v smrti“ kvôli Adamovi, teraz práve tak kraluje aj „milosť skrze spravodlivosť cieľom večného života skrze Ježiša Krista, nášho Pána“ (v. 21). Nielenže vidíme, že milosť kraluje, ale tí, ktorí vojdú do jej dobrého, „ktorí dostávajú hojnosť milosti a dar spravodlivosti, budú „kralovať v živote“ (v. 17).

Takže na ten obrovský problém, ktorý vznikol pre ľudstvo v dôsledku Adamovho nespravodlivého činu, sa našla odpoveď vo veľkom spravodlivom čine, v smrti Božieho Syna (v. 10), keď „zomrel za bezbožných“ (v. 6); „zomrel za nás“ (v. 8). Nejde len o to, že vyriešil problém, akoby tu bola len rovnocennosť a nič viac. Nie, päťkrát v tejto kapitole (v. 9-10, 15, 17, 20) Pavel používa slovné spojenie „oveľa viac“, aby ukázal, že to, čo urobil Pán Ježiš Kristus, ďaleko prevyšuje všetko, čo urobil Adam. Ako Pavel hovorí vo verši 20: „Ale kde sa rozmnožil hriech, oveľa viac sa rozmnožila milosť“. Tí, ktorí dôverujú Kristovi, dostávajú z Jeho činu poslušnosti oveľa viac, ako stratili Adamovou neposlušnosťou.

TÍ, KTORÍ DÔVERUJÚ KRISTOVI,
DOSTÁVAJÚ Z JEHO ČINU
POSLUŠNOSTI OVEĽA VIAC,
AKO STRATILI ADAMOVOU
NEPOSLUŠNOSŤOU.

Ako to získajú? Po odpovedi na túto otázku sa vrátíme hneď k prvému veršu kapitoly: „Ospravedlnení z viery máme pokoj blížiti sa k Bohu skrze svojho Pána Ježiša Krista“. Práve „vierou“ je človek vyhlásený za spravodlivého na základe toho jediného spravodlivého skutku, ktorý vykonal Spravodlivý, keď za nás zomrel.

Tento verš nám tiež hovorí, že ďalším dôsledkom je, že „máme pokoj s Bohom“. To nás vedie k ďalšej téme, zmiereniu, o ktorom budeme uvažovať v budúcom čísle, ak Pán dá.

ÚVAHY O VEČNEJ BEZPEČNOSTI

[9] „Volný“ pád

David Petterson

„Odlúčení ste od Krista, ktorí sa ospravedľujete zákonom, vypadli ste z milosti.“ (Galatánom 5:4)

Pre niektorých je to vzrušujúci pocit, pre iných desivý. Ak vás niekedy vytlačili z lietadla do voľného pádu, ťažko sa viete zorientovať, kde je hore a kde dole, a neviete sa dočkať, kým sa nohami opäť postavíte na pevnú zem. Účastníci nášho textu boli odlúčení od Pavlovho jasného učenia o slobode v Kristovi a ocitli sa v duchovnom voľnom páde. Veľká časť jeho listu Galatánom bola napísaná s cieľom postaviť nohy týchto veriacich opäť na pevnú zem.

Kontext veršov okolo nášho textu, poukazuje na spasených. Hovorí sa o nich ako o „bratoch“ (4:28, 31; 5:11, 13) a hovorí sa im, že „Kristus nás oslobodil“ (5:1). V 5:4 je celkom zrejmé, že Pavel sa jasne obracia na tých, ktorí už boli spasení. Nemohli by „vypadnúť z milosti“, keby nikdy na začiatku neprijali

Božiu milosť. To pomáha vysvetliť slovo „ospravedlnený“ v našom texte. Títo veriaci boli ospravedlnení Božou milosťou v okamihu obrátenia, ale teraz sa snažili udržať si ospravedlnenie pomocou skutkov zákona. Prijali chybné učenie, ktoré na nich tlačilo, aby sa dali obrezať (5:2-3), aby dosiahli vyššiu duchovnú úroveň (5:6). Tí, ktorí konali podľa tohto falošného učenia, sa ocitli v dezorientujúcom „voľnom“ páde.

Z čoho vypadli?

Pavel nikdy nehovorí, že títo veriaci odpadli od spasenia. V skutočnosti v celom liste nenájdeme ani jeden zo slovných tvarov slova „spasenie“ (gr. soteria)! Je to nezvyčajné vzhľadom na to, že vo väčšine Pavlových listov používa niektorý z tvarov soteria mnohokrát. Faktom je, že nemôžeme odpadnúť od spasenia ani tým, čo robíme, ani tým, čo nerobíme. Naše najlepšie úsilie nás nemohlo zachrániť na začiatku; ani naše najlepšie úsilie

nás teraz nemôže „udržať spasenými“. Sme spasení len z milosti (Efež. 2:8-9).

JE DÔLEŽITÉ ZDÔRAZIŤ, ŽE SME NIELEN SPASENÍ MILOŠŤOU, ALE AJ POSVÄTENÍ MILOŠŤOU.

Keď hovoríme o milosti, je dôležité zdôrazniť, že sme nielen spasení milosťou, ale aj posvätení milosťou. Skutky nemôžu spasiť hriešnika (2:16), ani posvätiť svätého (3:1-5). Zákon stojí absolútne bezmocne, aby nás posvätil ako i zachránil; bol daný, aby nám ukázal, že potrebujeme Spasiteľa. To, že hlavnou témou nášho textu je posvätenie, a nie spasenie, je zrejmé z 5:7. („Dobre ste bežali; kto vám prekazil, aby ste neposlúchali pravdy?“)

SKUTKY NEMÔŽU SPASIŤ HRIEŠNIKA, ANI POSVÄTIŤ SVÄTÉHO.

Títo veriaci neodpadli od spasenia, Pavel píše, že „odpadli od milosti“. Čo tým myslí? Možno najlepším spôsobom, ako hľadať odpoveď na túto otázku, je položiť si inú.

Do čoho vpadli?

Po prvé, Pavel nehovorí, že vpadli do stavu stratenosti. Norman Geisler píše: „Ak vypadnutie z milosti znamená stratu spasenia, prečo Pavel nehovorí o pekle? Jediná hrozba, ktorá sa spomína, je hrozba 'jarma otroctva'

(5:1), nie večného zatratenia.

Po druhé, Pavel im nehovorí, že vpadli do hriechu. V kontexte tejto časti sa nenachádza ani spasenie, ani hriech. Obriezka nie je hriech, ani dodržiavanie zákona nie je hriech.

To, čo týmto veriacim hrozí, je strata slobody: „Nedajte sa znovu spútať jarmom otroctva“ (5:1). Nejde o to, aby sme sa z pozície spasených dostali do pozície stratených. Nebezpečenstvo sa týka pádu z milosti do zákona. A keďže kontextom je posvätenie, nie spasenie, títo Galatania sa pokúšali dosiahnuť posvätenie skutkami zákona. Keď Pavel hovorí: „Odlúčení ste od Krista, ktorí sa ospravedľujete zákonom“ (5:4), posvätenie je „účinnok“, ktorý nedostanú, pretože sa ho snažia dosiahnuť sami. Nie je to tak, že by sme potrebovali milosť na spasenie, a potom ju už nepotrebujeme. Práve v oblasti milosti rastieme ako veriaci a stávame sa podobnejšími Pánovi Ježišovi. Bez pôsobenia Ducha Svätého (ktorého sme dostali z milosti) v našom živote, by sme nemohli prinášať ovocie Ducha (5:22-23).

BEZ PÔSOBENIA DUCHA SVÄTÉHO V NAŠOM ŽIVOTE, BY SME NEMOHLI PRINÁŠAŤ OVOCIE DUCHA

Tu súhlasíme s Westminsterským vyznaním viery, ktoré hovorí: „Ich schopnosť konať dobré skutky vôbec nepochádza z nich samých, ale úplne z Ducha Kristovho.“ Samozrejme, že

musíme spolupracovať s Duchom, aby sme robili to, čo je správne a dobré, ale v konečnom dôsledku za svoje posvätenie vďačíme milosti Boha, ktorý nám slobodne dal Svojho Ducha.

Volný pád

Aj keď sa v našich zborových kruhoch možno nikdy nebudeme musieť stretávať s učiteľmi, ktorí by nás chceli podriaďovať židovskému zákonu, aby sme boli posvätení, musíme sa mať na pozore pred vzostupom zákonníckych učiteľov medzi nami. Tých, ktorí učia dodržiavať pravidlá vytvorené človekom, aby dosiahli určitý „posväcujúci“ status, si treba všímať a karhať ich, aby veriacich opäť neuviedli do „jarma otroctva“. Dejiny zhromaždení boli poznačené ničivými dôsledkami zákonníctva. Niektorí učili a tlačili na veriacich, aby dodržiavali určité nebiblické normy, ktoré zasahovali takmer do každej oblasti života. Je smutné, že niektoré zhromaždenia boli svedkami tohto pádu a videli, ako mnohí veriaci odišli, pretože boli unavení z tohto „jarma otroctva“. V dnešnej dobe si musíme dávať pozor, aby sme rozpoznali zákonníctvo tam, kde zdvihne hlavu, a „tak tedy stojte v slobode, ktorou nás Kristus oslobodil“ (5:1). Pavel uzatvára túto časť týmito slovami: „Ale ak sa navzájom hryziete a žeriete, hľadajte, aby ste neboli jedni od druhých strávení“ (5:15). Pravidlá a zákony ako prostriedky posväcovania majú tendenciu ľudí skôr rozdeľovať, než

budovať. Nebuďme nikdy zodpovední za to, že spôsobujeme novodobý „volný pád“, ale stojme pevne na pevnej pôde Písma.

V Galatánom 5:4 sa učí, že veriaci môže odpadnúť od spasenia a nakoniec byť zatratený? Hoci je možné vypadnúť od milosti k zákonu (na základe vlastnej voľby) v rámci pokusu o posvätenie, nie je možné, aby niečo alebo niekto spôsobil, že odpadneme od veľkého Božieho spasenia v Kristovi Ježišovi (Rim. 8:38-39).

Veľké evanjelizačné texty:

Ev. Jána 5:24

David Hamilton

„**A**meň, ameň vám hovorím, že ten, kto čuje moje slovo a verí tomu, ktorý ma poslal, má večný život a neprijde na súd, ale prešiel zo smrti do života.“

Som si istý, že vás zaujímajú slová mnohých veľkých mužov a žien našej doby. Prezidenti, štátnici, vedúci pracovníci, králi, tí všetci nám mali čo povedať, mali pre nás zaujímavé a presvedčivé posolstvá, ktoré môžu ovplyvniť naše myslenie, dokonca zmeniť náš život.

Spomeňte si na človeka, ktorý vyslovil vyššie uvedené slová a povedal: „Ameň, ameň“ („Naozaj, naozaj“). Nebol to politik, generálny riaditeľ ani profesor. Nebol to prezident, admirál ani generál,

STOJME PEVNE NA
PEVNEJ PÔDE PÍSMÁ.

ale najmocnejší človek, akého kedy tento svet videl – Pán Ježiš Kristus, Boh zjavený v tele, Boží Syn z neba. Hovorí: „Hovorím vám“. Môže to byť priamejšie, ostrejšie? Je to poslanstvo, ktoré ovplyvní nielen váš život tu na zemi, ale aj váš údel vo večnosti. Preto sa zastavte a počúvajte, čo vám chce táto veľká Osoba povedať. Tu je niečo, na čo sa môžete spoľahnúť preto, kým táto Osoba je.

Čo teda hovorí? „Kto počúva... a verí tomu, ktorý ma poslal.“ Inými slovami: „Kto počúva a verí mne a môjmu slovu, má večný život.“

1. Vypočujte si
2. Uverte
3. Majte

Čo môže byť jednoduchšie? Počuli ste Jeho slovo možno v nedelnej škole, pri čítaní Biblie alebo iným spôsobom. Aká bola vaša reakcia na Neho a Jeho slovo? Nevera? Otáľanie (odkladanie, ignorovanie)?

Ste dnes ochotní spočinúť na Ňom pre večnosť? Ste ochotní spočinúť len na Jeho slove? To je všetko, čo od vás žiada.

Vo vyššie uvedenom verši je použité slovo „odsúdenie“. Je nám povedané, že sme odsúdení už teraz kvôli nevere. Naše hriechy (narodili sme sa ako hriešnici) znamenajú večné odsúdenie, vzdialenosť medzi Bohom a nami.

Podťe na chvíľu so mnou a postavíme sa na úpätie kopca kúsok od Jeruzalema. Je to temný a hrozný pohľad. Na krížoch tam visia traja muži. Ten prostredný je týraný viac ako ostatní a má na sebe trňovú korunu, sotva ho možno rozpoznať ako človeka. Boží Syn je potrestaný. Nesie odsúdenie, je potrestaný Bohom za hriechy iných (nie Svoje vlastné, lebo On nemal hriech), nesie odsúdenie za moje hriechy, ktoré som mal niest' ja na celú večnosť. Boh naňho uvalil moju nepravosť, môj hriech. Keď som hľadal spasenie, jediné, čo odo mňa Boh žiadal bolo, aby som tam spočinul. Jeho Syn bol potrestaný za moje hriechy.

Očami viery som videl, že Pán Ježiš na kríži niesol moje odsúdenie. On niesol trest, ktorý bol môj. Stál namiesto mňa. Zaujal moje miesto. Toto je pravda, ktorá oslobodzuje hriešnikov. Jeho slovo pre vás znie: „Verte vo mňa.“ Zverte Mu svoju dušu. Nebudete už viac odsúdení! Prejdete z večnej smrti do večného života.

Aký jednoduchý skutok viery, ktorý má taký dramatický vplyv na váš večný údel! Prejdete zo smrti (pekla) do života (večného života v nebi s Tým, ktorý niesol vaše hriechy na kríži).

Práve teraz dovoľte, aby vaše myšlienky smerovali na Golgotu, aby ste videli, že On za vás zomrel a Jeho slovo je „áno“. Veríte tomu? Hovorí, že tí, ktorí veria Božiemu slovu, majú večný život.

Prečítajte si Iza. 53:5: „Jeho ranami sme uzdravení.“ V pôvodnom jazyku sa z „sme“ stáva „boli sme“. Vidíte to? Práve vierou v Neho môžete byť uzdravení Jeho ranami. Vypočujte, uverte... majte.

NAŠE HRIECHY ZNAMENAJÚ
VEČNÉ ODSÚDENIE,
VZDIALENOSŤ MEDZI
BOHOM A NAMI.

PRAVDY V PASTORAČNÝCH LISTOCH

[9]

Jej skúmanie

Mark Sweetnam, Dublin, Írsko

„**U**siluj sa, aby si seba predstavil dokázaného Bohu, robotníka, ktorému sa netreba hanbiť, ktorý krojí slovo pravdy, ako sa patrí“ (2. Tim. 2:15).

Keď som sa v ranom dospievaní prvýkrát začal venovať serióznemu štúdiu Božieho slova, zavesil som si tento verš nad stôl. Hoci som v tom čase ešte nechápal všetky nuansy tohto verša, vo svojej jednoduchosti som spoznal, že je to – jasný mandát pre vytrvalé a dôkladné štúdium Božieho slova.

Samozrejme, je to tak, že verš nehovorí o štúdiu v zmysle, v akom sme si ho zvykli chápať. Až do devätnásteho storočia sa slovo „študovať“ mohlo používať vo význame „usilovať sa, nasmerovať svoju myseľ, venovať sa“, čo je význam, ktorý sa dnes už stratil. Ale ktorý presne vystihuje význam gréckeho slova, ktoré sa dá preložiť aj ako „vynaložiť všetko

úsilie“, „byť usilovný“, alebo (čo je menej uspokojivé) „urobiť všetko, čo je v твоjich silách“. Je dôležité, aby nám neunikla sila príkazu. Štúdium Písma nie je úloha pre povrchných ľudí. Vyžaduje si usilovnosť, starostlivosť, dôsledné a vytrvalé používanie. Vo svete plnom rozptýlenia si vyžaduje sústredenie. V dobe povrchnosti si vyžaduje hĺbku.

Usilovnosť, ku ktorej Pavel nabáda Timoteja, nie je motivovaná len vyhliadkou na rozvíjanie vedomostí alebo zapôsobenie na bratov. Jej cieľom je, aby sa ukázal ako robotník „osvedčený Bohu“ a nemusel sa hanbiť. To malo byť cieľom celej Timoteovej služby a malo by to byť hnacou motiváciou našich snáh. Podobne ako apoštol, by sme mali žiť s každodenným vedomím, že naša služba je Bohu a pre Boha. Cieľom nášho štúdia Písma by malo byť Božie osvedčenie.

Toto osvedčenie je niečo viac, než len pochvala. Použitie slova sa pôvodne vzťahovalo na kov a mince. Má význam osvedčenia ako výsledok skúšky. Zaobchádzanie so slovom pravdy

ŠTÚDIUM PÍSM A NIE JE ÚLOHA
PRE POVRCHNÝCH LÚDÍ.

je slávnostná vec: budeme sa Bohu zodpovedať za to, ako sme vykladali Jeho slovo. Aby to Pavel zdôraznil, uvádza nám slávnostné príklady tých, ktorých učenie je deformované, pretože „správne nerozdelili“ Slovo pravdy, ľudí ako „Hymeneus a Filétus, ktorí čo do pravdy zablúdili a teraz hovoria, že už bolo vzkriesenie, a prevracajú niektorých vieru“ (2. Tim. 2:18). Títo muži nemali Božie osvedčenie, neprešli skúškou. Ich chápanie pravdy nebolo schválené, a preto ich učenie bolo nielen chybné, ale aj škodlivé pre tých, ktorí ich počúvali. Všimnite si poradie – nesprávny výklad vedie k nesprávnemu učeniu, ktoré vedie k poškodeniu poslucháčov. Timotej je nabádaný presne k opačnému postupu – správny výklad (ústredná myšlienka v „správne rozdeľovať“) vedie k „zdravému učeniu“ – presnému vyučovaniu, ktoré je prospešné pre poslucháčov.

Tá istá myšlienka je prítomná v obraze robotníka, ktorý sa nemusí hanbiť. Nie je to žiaden brigádnik alebo nešikovný pomocník, ktorý predvádza sotva priemernú prácu. Je to skôr majster remeselník, ktorý sa vďaka dlhej práci zdokonalil v práci s nástrojmi a materiálmi, a ktorého práca znesie aj tú najprísnejšiu kontrolu. Tento obraz je živý. Sledovanie zručného robotníka pri práci je niečo mimoriadne príjemné, akási elegancia v úspornosti a istote jeho pohybov a v úhladnej presnosti jeho výsledkov. O to by sme sa mali usilovať pri štúdiu Písma a dosiahneme to presne takým istým spôsobom – dôsledným a vytrvalým cvičením.

Ezdráš to dosiahol – bol „učený človek, zbehlý v zákone Mojžišovom, ktorý dal Hospodin, Bôh Izraelov“ (Ezd. 7:6), a slovo „zbehlý“ vyjadruje práve tento druh plynulosti a ľahkosti.

Bohom schválený pracovník musí „správne rozdeľovať“ („správne zaobchádzať“) „slovo pravdy“. „Správne rozdeľovať“ (čo sa v Novom Zákone vyskytuje len na tomto mieste) doslova znamená „rovno krájať“. Tento výraz sa nachádza v Prísloviach 3:6 a 11:5, kde má význam robiť rovnú cestu. Dominantnou myšlienkou je priamosť alebo správnosť a je tu zrejмый kontrast s tým, ako Hymeneus a Filét „blúdili“ alebo odbočili od pravdy (v. 17). Prinajmenšom od čias C. I. Scofielda, dispenzacionalisti (dispenzácia – Bohom určený poriadok období alebo vekov) vidia v tomto termíne odkaz na správne dispenzačné zaobchádzanie s Božím slovom. Obmedziť tento význam na toto je neprimerane obmedzujúce. Správne chápanie dispenzácií je nepochybne kľúčovou súčasťou správneho delenia Slova pravdy, ale zahŕňa oveľa viac. Vzťahuje sa na správny výklad celého Písma.

„Slovo pravdy“ je prostriedkom, v ktorom tento majster remesla pracuje. Nie je veľa dôvodov pochybovať o tom, že „Slovo [logos] pravdy“ v podstate odkazuje na Písmo. Výraz logos sa v Novom zákone určite často používa buď na označenie konkrétneho Písma (napr. Jána 10:35 a Rim. 9:6), alebo na označenie Starého zákona či Písma ako celku (napr. Mar. 7:9-13 a Žid. 4:12). Je pravda, že slovo logos malo aj odtieň výroku a že sa príležitostne vzťahuje na posolstvo

evanjelia (napr. 1. Kor. 1:18; Efež. 1:13; Kol. 1:5-6). Ani jedna z týchto skutočností nám nemusí brániť vidieť v tomto verši odkaz na Písmo. Nielenže máme pasáže, kde logos jasne odkazuje na písané slovo, ale už sme videli, ako Pavel v tretej kapitole tohto listu zdôrazňuje kontinuitu medzi tým, čo učili apoštoli, a Bohom vdýchnutým Písmom. Okrem toho by bolo chybou chápať Pavlove odkazy na evanjelium tak, že hovorí o nejakom jednoduchom posolstve o ľudskej skaze, Božej náprave a zodpovednosti človeka, na vyplnenie 30 minút pri Pánovej večeri v nedeľu. Pavel používa tento pojem v oveľa širšom zmysle. Evanjelium sa pre neho spája s „vierou“, „pravdou“ a všetkými ostatnými pojmami, ktoré sme videli v pastierskych listoch. Všetky tieto pojmy sú zlučiteľné s Písmom, pretože žiadnym iným spôsobom nemáme prístup k evanjeliu v celej jeho plnosti. Samotný výraz „slovo pravdy“ s odkazom na Dan. 10:21: „Ale oznámim ti to, čo je zaznačené v písme, ktoré je pravdou“, by nás na to mal upozorniť. Práve Slovo je pravda a sprostredkúva pravdu.

**PRÁVE SLOVO JE PRAVDA A
SPROSTREDKÚVA PRAVDU.**

V tomto verši je teda Timotej nabádaný, aby sa usilovne venoval starostlivému a správne výkladu Božieho slova. Táto aplikácia ho pripraví na úlohu, ktorá je pred ním: „To pripomínaj a osvedčuj pred Pánom, Bohom, aby sa neškriepili o slová, čo nie je na nič užitočné, a je iba na zkažu

tým, ktorí to počúvajú“ (v. 14). „A sluha Pánov má byť ... schopný učiť a zničiť i zlé, ktorý v krotkej tichosti karhá tých, ktorý sa protivia“ (v. 24-25).

Toto napomenutie však nie je určené len Timotejovi. Týka sa každého z nás – sestier, aj bratov. A je to slávnostné poverenie. Sme povolani k usilovnosti pri štúdiu Písma. Príliš často by sme museli priznať, že naše štúdium Biblie je skôr vecou útržkov a náplastí – sporadické a povrchné, než seriózne a trvalé. Takéto polovičaté pokusy nevytvárajú nezištného pracovníka. Je smutné, že je príliš veľa veriacich, ktorí vykonávajú každodenné úlohy svojho zamestnania s cvičenou ľahkosťou, ale v práci s Písmom sú neskúsení a neschopní. Nebuďte jedným z nich.

Taktiež by sme mali vytriezviť z myšlienky, že Božie skúšky vedú buď k schváleniu a dôvere, alebo k neschváleniu a hanbe zo strany pracovníka. Je dôležité študovať Písmo a je dôležité robiť to správne. Naša spoločnosť je natoľko preniknutá postmodernizmom, že sme výklad akéhokolvek textu začali považovať za niečo takmer úplne subjektívne, za vec názoru, a nie za fakt. Prenášať tento postoj na štúdium Písma je osudovou chybou. Máme ho vykladať správne, „strihať rovnú čiaru“, a nie sa mýliť. Exegéza – výklad nie je vecou názoru, ale snahou o modlitebné, závislé a verné pochopenie toho, čo text skutočne znamená.

Preto k nám stále hovorí 2. Tim. 2:15. Stále platí ako mandát na dôkladné štúdium Biblie a patrí do srdca a mysle, ako aj na stenu každého študenta Slova pravdy.

Velké evanjelizačné texty: Ev. Jána 3:17

David Procapio

„Lebo neposlal Bôh na svet svojho Syna, aby súdil svet, ale aby bol svet spasený skrze neho.“ (Jána 3:17).

Predstavte si svet, v ktorom by neexistovala smrť a umieranie. Dokážeme si predstaviť, že by neexistovali žiadni vedci a lekári, ktorí by sa snažili nájsť lieky na obávané choroby, pretože by žiadne neexistovali? Žiadame od našej mysle priveľa, keď uvažujeme o svete, kde by vina, nenávisť, nepriateľstvo, vojna a vzbura neboli ani slovami v našom slovníku? Takýto svet poznali len jeden muž a jedna žena, Adam a Eva. Ale vstúpil doň hriech a s jeho vstupom smrť prenasleduje život každého človeka od Adamovho pádu.

Srdcia sužovala vina. Vzbúrili sa proti Stvoriteľovi. Nenávisť a nepriateľstvo ovládli život Kaina, chlapca, ktorého rodičia v skutočnosti kráčali s Bohom! Prečo? Vstúpil hriech! Vstúpila smrť! Tragické následky poslali náš svet v čase s jedným obrovským verdiktom, ktorý visí ako epitaf nad našimi dušami – vinný! Kvôli tomuto rozsudku sme odsúdení!

Toto sú fakty, nie názory. Či už to všetci akceptujú, alebo nie, v Božom slove je napísané, že sme odsúdení už svojím vlastným hriechom. Vďaka Bohu, že „zvyšok príbehu“ nenechal na nás. Do takého sveta temnoty Boh poslal Svojho jediného Syna, nie aby svet odsúdil; ten už bol odsúdený. Prišiel, aby bol svet skrze Neho spasený.

Niet divu, že keď sa bezhriešny pohyboval medzi hriešnikmi, svedomie bolo zasiahnuté, vina bola odhalená a náboženský „profesionáli“ tej doby boli odhalení v celom svojom pokrytectve. Dokonca aj Peter, veľký rybár, ktorý nasledoval Pána Ježiša, padol k Jeho nohám a zvolal: „Pane, odíď odo mňa, lebo som hriešny človek“. Či prišiel odsúdiť svet? Prišiel preto, aby navždy nechal vinné duše zmietat' sa v temnej úzkosti? Vďaka Bohu, nie. Chcel zachrániť! On jediný zo všetkých ľudí, ktorí kedy stáli na tejto planéte, mal plnú moc, autoritu a právo nás odsúdiť, ale rozhodol sa zachrániť. Premýšľajte o tom! Nebo! Sláva! Jasnosť! Harmónia! Anjelské zástupy! Aký ohromný rozdiel voči tomu na Golgote! Hanba! Pohrdanie! Výsmech! Päste! Trne! Klince! Kríž! Agónia! Temnota! Boží Syn tam!

Aké slová hovoril. „Otče, odpusť im.“ „Dokonané je!“ Zomrel, vstal a žije naveky. Rimanom 5:8 hovorí: „Keď sme my ešte boli hriešnikmi, Kristus zomrel za nás“. Taká láska, akú mohol prejaviť len Boh, viedla Jeho Syna na kríž za nás. Šikovne to vyjadril autor piesne: „A spravodlivý Boh je spokojný, že na Neho hľadá a odpúšťa mne“.

Tento svet zomiera a duše sa rútia bezhlavo k večnosti. Jána 3:17 nám hovorí, že Boh poslal Svojho Syna na tento svet, aby sme boli spasení. Aké bláznovstvo pokračovať šialene ďalej, odsúdený, do večnosti, keď by ste v tejto chvíli mohli byť spasení! Boh si to želá, milovaní sa za to modlia, anjeli čakajú, aby vás privítali. Budete spasení? Alebo budete navždy odsúdení? Je to vaša voľba.

POŽEHNANÝ

[9] Simeonovo požehnanie

Stu Thompson

Táto významná udalosť v Lukášovi 2:25-35 predstavuje jedinečné „požehnanie“ v záznamoch evanjelia. Čítame tu o mužovi, ktorý sa v Písme spomína len raz: „Simeon v chráme“. Bežne sa predpokladá, že ide o staršieho muža; výrazy „neuzrie smrti prv, ako by uvidel Krista Pánovho“ (v. 26) a „Teraz prepúšťaš svojho služobníka, Samovládca, podľa svojho slova, v pokoji,“ (v. 29) naznačujú, že bol v pokročilom veku. Bez ohľadu na to, zreteľné detaily zaznamenané o Simeonovi potvrdzujú skutočnosť, že bol v tento pamätný deň vhodne použitý Bohom.

Je zaujímavé, že meno Simeon znamená „počúvajúci“ alebo „vnímový“. To sa naňho dobre hodí, keďže si všímame jeho dôverné spoločenstvo s Duchom Svätým a následné správanie. Lukáš dodáva, že bol „spravodlivý a pobožný“. „Spravodlivý“ odkazuje na jeho postavenie pred Bohom, na človeka, ktorý sa stal spravodlivým skrze vieru. „Pobožný“ naznačuje, že jeho správanie bolo v súlade s jeho postavením. Žil životom viery, oddaný svojmu Bohu. Záverečná veta 25. verša ho označuje ako jedného z ostatku izraelského ľudu, ktorých 38. verš definuje ako „tých, čo očakávali vykúpenie v Jeruzaleme“. Tento muž úprimne očakával príchod

Mesiáša, ale nie ako mnohí, ktorí v Jeho príchode videli predovšetkým prostriedok na oslobodenie Izraela spod nadvlády Ríma. Simeon videl oveľa viac.

Stojí za povšimnutie, že „potešenie Izraela“, hoci je bežným základom prísahy zbožných Židov, zreteľne vychádza z veršov, ako je Iza. 40:1. Tento verš začína časť Izaiáša, ktorú niektorí nazývajú „Kniha útechy“, slovami: „Potešujte, potešujte môj ľud!“ V preklade Septuaginty (preklad Starého zákona do gréckeho jazyka) sa tu nachádza grécke slovo „útecha“, ktoré je koreňom slova „potešovať“. Súvislosť je zrejmá: „útecha“ bola nádej na príchod Mesiáša.

Početné Lukášove zmienky o Svätom Duchu vykresľujú ďalšiu skutočnosť hodnú pozornosti. V Jána 14:16 sa uvádza meno „Tešiteľ“ v súvislosti s pôsobením Ducha Svätého. Toto slovo súvisí so slovesom „potešovať“ a ukazuje nám, že Simeon bol človekom obohateným osobou Svätého Ducha. Potešenie, ktoré dostal, spočívalo v tom, že uvidí Mesiáša skôr, ako zomrie, a preto odíde s pokojom. Tieto rôzne detaily umožňujú nahliadnuť do charakteru muža, ktorý bol pripravený poskytnúť Jozefovi a Márii prorocké požehnanie.

Simeonovo obecnstvo s Duchom Svätým ho priviedlo do chrámu v deň,

keď Jozef a Mária prišli s dieťaťom Ježišom, aby splnili to, čo Boh vyžadoval v Zákone. To bolo znakom ich života, ako sa predtým písalo vo veršoch 22-24 a zaznamenalo na záver tohto dňa vo verši 39. Poslušnosť Božiemu slovu svedčila o oddanosti ich srdc. Podobne aj to, čo sa Simeon chystal urobiť, bolo „podľa Božieho slova“ (v. 29). Vidíme tu, že prorocké požehnanie je dané len vtedy, ak je v súlade s Jeho slovom.

Scéna v chráme sa odohráva tak, že Simeon berie dieťa do náručia a hneď „dobrorečí Bohu“. Jeho nádej na pokojný odchod sa pripisuje osobnému zjaveniu prostredníctvom Svätého Ducha (v. 26). Jeho dobrorečenie Bohu pokračovalo a zahrňalo „všetok ľud“, čo bolo v súlade s Písmom. Keď povedal, že jeho oči videli Božie spasenie, držal v náručí dieťa – spása je v Osobe. Iza. 52:10 by Simeonovi určite dal osobnú nádej. Keď sa však spojil s Iza. 42:6 a 49:6, ako aj s ďalšími veršami, dal mu bez predsudkov pochopiť zámer v Božích zasľúbeniach pre všetky národy. Toto dieťa malo byť prostriedkom spásneho „svetla“ pre pohanov, ako aj „slávou“ izraelského ľudu. Iza. 60:1-3 spolu s ďalšími proroctvami by podporili jeho slová týkajúce sa nádeje pre Izrael. Človek by sa nečudoval, keby medzi tými, ktorí boli v dosahu sluchu verného starca, bolo niekoľko zdvihnutých obočí. Ak áno, nikto nemohol spochybníť jeho „pieseň“, ako ju niektorí nazývajú, pretože všetko, čo povedal, bolo jasne potvrdené v Božom slove.

Simeon potom okamžite obrátil svoju pozornosť na Jozefa a Máriu,

ktorí sa čudovali všetkému, čo práve povedal. Lukáš jednoducho hovorí, že ich „požehnal“. Výraz „požehnať“ je v gréčtine zložené slovo, ktoré vyjadruje dobrorečenie, „hovoriť dobre“ (W. E. Vine). Možno nám zostáva predstaviť si, čo Simeon povedal Jozefovi aj Márii. Možno, že práve to je podstatou „požehnaní“, čo bolo adresované Márii v jeho záverečných myšlienkach.

Jednu vec by sme si mali okamžite všimnúť: požehnanie nevyklučuje bolesť. Po prvé, poznamenáva, že dieťa

**POŽEHNANIE NEVYKLUČUJE
BOLEŠŤ.**

Ježiš spôsobí, že niektorí „padnú“, pričom toto slovo sa na inom mieste v NZ používa len v Mat. 7:27 v súvislosti s tými, ktorí odmietajú Kristovo slovo. Je to prirovnanie k domu postavenému na piesku, ktorý padá počas lejakov a povodne. Môžeme oprávnene usudzovať, že tí, ktorí by toto Dieťa odmietli, padnú na súde (pozri Iza. 8:14-15). Iní by boli príjemcami dobra v „zmŕtvychvstaní“, ktoré sa vo väčšine zmienok v Novom Zákone spája so vzkriesením spasených. Tým by bolo Dieťa prostriedkom večného požehnaní. Ale pre tých, ktorí padnú, je znamením (od Boha), ktorému sa vysmievať, odmietajú ho a „hovoria proti nemu“. Tým ľudia odhaľujú svoje myšlienky a nenávisť vo svojich srdciach voči „tomuto Dieťaťu“. To určite nie je to, čo by priala pre svojho syna každá matka! A sotva by sa to mohlo javiť ako požehnanie.

Ale viac než to, by Máriu nepochybne najviac prenasledovalo tvrdenie, ktoré hovorí o „meči, ktorý prebodne jej dušu“. V Lukášovi 1:46 pri príležitosti stretnutia s jej sesternicou Alžbetou, pričom obe ženy nosili zaslúbené deti, čítame Máriine slová: „Moja duša velebí Pána“. Aký ostrý kontrast v prežívaní tejto drahej

mladej ženy, ktorá na jednej strane bola pohnutá k tomu, aby pri uctievaní zvolala: „... môj duch plesá nad Bohom, mojím Spasiteľom“ (Luk. 1:47). Teraz však musí očakávať strašné preniknutie svojej duše, keď jej syn bude čeliť konečnému odmietnutiu svojho ľudu. Prebodnutie prinieslo plnosť požehnania.

ČO NÁM BIBLIA Hovorí O BUDÚCNOSTI?

[13] Súd pred veľkým bielym trónom (Zjav. 20:11-15)

Richard Collings

ÚVOD

Tesne pred začatím tohto článku som čítal o mužovi, ktorého deň predtým odsúdili na tridsať rokov väzenia za obzvlášť ohavný zločin. Vzhľadom na jeho vek je pravdepodobné, že tento muž nebude nikdy omilostený, ale zomrie vo väzení. Jeho trest bude skutočne doživotný.

Aká skľučujúca vyhládka! Napriek tomu je možné, že niekedy počas svojho väznenia uverí v Pána a bude spasený. Ak by sa tak stalo, mohol by vyhlásiť ako apoštol Pavel: „Dostal som milosrdenstvo... Ale sa preveľmi

rozmnožila milosť nášeho Pána s vierou a láskou, ktorá je v Kristu Ježišovi“ (1. Tim. 1:13,14).

Na rozdiel od tohto muža ľudia, ktorí budú predvolaní pred Veľký biely trón, nemajú možnosť milosti. Koľko mali počas svojho života príležitostí získať milosť, nevieme povedať, ale, žiaľ, všetky ich odmietli. Tento súd nie

JE TO SÚD, KTORÝ POTVRDÍ ICH
VINU A ODSÚDI ICH NIE NA
DOŽIVOTIE, ALE NA VEČNÝ TREST.

je súd, ktorý má zistiť, či sú vinní alebo nie, je to súd, ktorý potvrdí ich vinu a odsúdi ich nie na doživotie, ale na večný trest.

ČAS KEDY A MIESTO KDE

Nie je možné dogmaticky určiť, kde sa tento Veľký biely trón bude nachádzať. S istotou však môžeme tvrdiť, že to nebude na zemi ani na stvorenom nebi, pretože v 11. verši sa dozvedáme, že trón, na ktorom bude sedieť, bude taký majestátny a autoritatívny, že „pred ktorého tvárou utiekla zem i nebo, a miesto im nebolo nájdený“. Priestor, alebo ako sa nazýva v 1. kapitole 1. knihy Mojžišovej, „nebeská obloha“, je súčasťou pôvodného stvorenia, pretože vznikol v druhý deň stvoriteľského týždňa, takže prestáva existovať v okamihu, keď je tento trón postavený. Preto nevieme povedať, či sa tento súd uskutoční v prázdnote, ktorá vznikla úplným zánikom každého stvoreného miesta, alebo v nejakej inej sfére, ktorú si Boh zvrchovane vybral.

Pokiaľ ide o načasovanie tejto udalosti, môžeme byť presnejší, pretože k nej dôjde v intervale medzi „rozpustením“ existujúceho vesmíru (2. Pet. 3:10,11) a stvorením nového neba a novej zeme. Prvým Božím činom v čase bolo stvorenie vesmíru. Jeho posledným činom v čase bude, že ho celý spáli. Keďže čas je neoddeliteľnou súčasťou pôvodného stvorenia, aj on prestane existovať, ako ho poznáme teraz, keď toto stvorenie zanikne v Božom vesmírnom požiari. Môžeme teda konštatovať, že tento súd nastane vo večnosti.

ĽUDIA, KTORÍ BUDÚ SÚDENÍ

Všetci, ktorí sa postaví pred Súdnou stolicu Kristovu, sú spasení ľudia, spasení v tomto období Cirkvi. Tí, ktorí sa objavia pred Kráľom, keď bude sedieť na Svojom tróne slávy a súdiť pohanské národy na konci Veľkého súženia, budú zmesou veriacich a neveriacich ľudí. Všetci, ktorí budú súdení pred Veľkým bielym trónom, budú neveriaci. Sú to ľudia, ktorí nikdy neurobili pokánie zo svojich hriechov – neľutovali svoje priestupky voči Bohu.

V 12. verši sú opísaní ako „mŕtvi“, a hoci to platí o nich duchovne, je to opis aj ich fyzického stavu; všetci zomreli. Verš nešpecifikuje, ako dlho sú mŕtvi, a preto sa ako všeobecné tvrdenie vzťahuje na súhrn mŕtvych bezbožníkov počas celého obdobia ľudských dejín od 4. kapitoly 1. Mojžišovej knihy až po 20. kapitolu Zjavenia. Ide o obrovské množstvo a ich postavenie v spoločnosti počas života, či už bolo veľké alebo malé, nikoho z nich nevyňalo, pretože Ján videl „mŕtvych, malých i veľkých, stáť pred Bohom“. Z tohto všeobecného tvrdenia však existujú určité výnimky, vrátane tých, ktorých Kráľ v 25. kapitole Matúšovho evanjelia preklial, pretože boli uvrhnutí do „večného ohňa“. Títo sa nebudú musieť dostaviť pred Veľký biely trón, pretože ich večný osud bude vyriešený už tisíc rokov predtým.

Hoci sú títo ľudia mŕtvi, smrť ich nestavia mimo dosahu Božej moci. Ich telá budú na základe Božieho rozhodnutia exhumované z mora aj z hrobu, hoci v mnohých

prípadoch budú na týchto miestach ležať a rozkladať sa celé stáročia alebo dokonca tisícročia. Barnes vo svojom komentári poukazuje na to, že táto zmienka o mori je doslovná, nie metaforická, a dodáva, že zahŕňa „všetkých takých, ktorí sa utopili v jeho vodách, ako faraón a jeho vojsko, alebo zomreli na mohutných vodách, boli do nich vrhnutí a pohltení rybami; a osobitný zreteľ možno mať na ľudí starého sveta, utopených potopou; títo budú odtiaľ vzkriesení; more ich vyslobodí“.

VYMEŇOVANÝ SUDCA

Aj keď nie je výslovne spomenutý menom, vieme, že vykonanie všetkých súdov bolo zverené Božiemu Synovi, takže tu, rovnako ako v predchádzajúcich súdoch, je ustanoveným sudcom On.

V priebehu rôznych dispenzácií, počnúc vekom nevinnosti a končiac tisícročným kráľovstvom, sa človek ukáže ako absolútne nenapraviteľný. Adam a Eva boli umiestnení do raja a zlyhali. Tisícročný vek bude najbližšie, čo sa kedy zem dostane k týmto rajským podmienkam, no po 1000 rokoch najláskavejšej spravodlivej vlády a idylického prostredia sa človek opäť vzbúri proti Bohu a spojí sa s diablom. Ponechaný sám na seba je človek odporným zlyhaním, no napriek tomu Boh priniesol všetkým ľuďom na dosah prostriedky spásy. Táto spása je možná na základe utrpenia, obete a víťazného vzkriesenia Toho, ktorý bude sedieť na tomto Veľkom bielom tróne.

Aká hrozná je táto udalosť a aký

strašný bude okamih, keď sa z mora a hrobu vyzdvihnuté telá všetkých nespasených opäť spoja s ich dušami, ktoré boli v pekle, a budú stáť pred Tým, ktorého počas svojho života

ZASLEPENÍ BOHOM TOHTO SVETA SA ROZHODLI NEMAŤ NIČ SPOLOČNÉ S BOŽÍM SYNOM.

odmietali. Zaslepení bohom tohto sveta sa rozhodli nemať nič spoločné s Božím Synom a vylúčili ho zo svojho myslenia. Teraz už nemajú na výber a nemôžu sa Mu viac vyhýbať.

Pred dvetisíc rokmi sa ľudia priblížili k Jeho tvári natoľko, že ju mohli opluť svojimi odpornými slinami, natoľko blízko, že Mu strhli bradu z tváre a zaviazali Mu oči. Teraz v hrôze hľadajú na tú vznešenú tvár, ale zatiaľ čo neživé stvorenie je nútené pred ňou utekať, oni sú nútení stáť pred ňou.

Trón, na ktorom sedí Sudca, je opísaný ako veľký a biely. Nie je to prvý trón, ktorý Ján v knihe Zjavenia videl. V 4. kapitole videl jeden postavený v nebi, ktorý mal okolo seba dúhu. Tu dúha nie je, pretože tu nie je milosť. V 4. kapitole je trón „postavený“, čo naznačuje stálosť a je v protiklade s trónmi na zemi, ktoré budú zvrhnuté. Tento veľký biely trón nie je trvalý, je na mieste len pre jednu udalosť, pre posledný súd nad hriešnikmi. Po jeho skončení už nemá žiadny ďalší účel.

ZÁKLAD ROZSUDKU

Jeden z posledných opisov

Pána, ktorý apoštol Pavel uvádza, sa nachádza v 2. liste Timoteovi, 4. kapitole, 8. verši, kde ho opisuje ako „spravodlivého sudcu“, ktorý svoj spravodlivý súd uplatňuje pri veľkom bielom tróne. V 12. verši je zmienka o „knihách“ a o „inej knihe“. Vynesený rozsudok sa zakladá na záznamoch, ktoré sa nachádzajú v knihách, a na absencii zápisu v knihe.

Žiadnej z týchto kníh sa neudáva názov, ale z verša je zrejmé, že ide o záznamy o živote každého človeka stojaceho pred trónom: „Mŕtvi boli súdení z toho, čo bolo zapísané v knihách, podľa svojich skutkov“. Všetko, čo títo ľudia urobili, čo bolo v rozpore s Bohom, alebo čo neurobili, čo od nich vyžadoval, bude uvedené ako odsudzujúca dokumentácia ich viny. Tento Boží záznam nebude skreslený. Bude presným záznamom každého hriechu. Mellish uvádza: „Nesúdi sa to, ako sa človek narodil, ale ako žil. Nie koreň, ale ovocie jeho života je predmetom súdu“.

Možno existoval čas, keď existoval podobný zápis našich hriechov, ale

V OKAMIHU, KEĎ SME BOLI
SPASENÍ, BOL KAŽDÝ ZÁZNAM O
NAŠOM HRIECHU ODSTRÁNENÝ.

v okamihu, keď sme boli spasení, bol tento záznam odstránený, a preto môže Pavel v 8. kapitole Listu Rimanom konštatovať: „Kto bude žalovať na vyvolených Božích? Bôh je, ktorý ospravedlňuje. Kde kto odsúdi? Kristus Ježiš je, ktorý zomrel, a viacej,

ktorý aj vstal z mŕtvych, ktorý aj je po pravici Božej, ktorý sa aj prihovára za nás.“, v. 33, 34.

Akoby na dvojnásobné potvrdenie ich viny je tu ďalšia kniha. Je to Kniha života, ale kým v knihách je o nich napísané veľa, v Knihe života o nich nie je napísané nič. Osemkrát v Novom zákone čítame o tejto knihe; pri jednej príležitosti sa nazýva „Baránkova kniha života“, Zjav. 21:27.

Obsahuje záznamy o všetkých, ktorí majú večný život, život získaný na základe toho, že boli vykúpení krvou Božieho Baránka.

ROZSUDOK

Po odsúdení sú všetci uvrhnutí na to isté miesto. Sú uvrhnutí do „ohnivého jazera“. Avšak hoci sú všetci na tom istom mieste, každý z nich je potrestaný podľa svojich skutkov, čo naznačuje, že bude i rôzna intenzita trestu a úmerná skutkom. Avšak bez ohľadu na to, aký je stupeň trestu, je neúprosný, neodvratný a večný.

Takýto trest sme si zaslúžili aj my, ale s úžasom a vďakou môžeme povedať ako Pavel: „Boží Syn... ktorý si ma zamiloval a vydal sám seba za mňa.“ (Gal. 2:20). Aké sladké sú slová hymny waleského prebudenia z roku 1904:

„TU JE LÁSKA OBROVSKÁ AKO OCEÁN,
MILUJÚCA LÁSKA AKO POVODEŇ,
KEĎ KNIEŽA ŽIVOTA, NAŠE VÝKUPNÉ,
PRELIAL ZA NÁS SVOJU DRAHOCENNÚ
KRV“.

[WILLIAM REES]

ÚŽASNÉ BOŽIE DIELA

Nadchnutie (5)

Clive Barber

PREDMET BOŽIEHO NADCHNUTIA

V predchádzajúcom článku o vtelení sme sa zmienili o tom, že náš Pán použil Božie slovo v boji proti nepriateľovi našich duší. V nadväznosti na to sa teraz zamýšľame nad témou inšpirácie – vdýchnutia, pričom uznávame monumentálny význam Svätého písma v živote každého jednotlivca. Čo znamená vdýchnutie? Je to zjavenie božskej pravdy samotným Bohom. V Starom zákone a aj v Novom zákone prekladatelia použili toto slovo, ktoré opisuje niečo ako božsky vdýchnuté (Jób 32:8; 2. Tim. 3:16). Pre spásu a zachovanie našich duší boli jednotlivci vybraní božskou autoritou a s božskou autentickosťou im Boh vdýchol Svoje slovo a oznámil im Svoj zámer, ktorý mal byť nezmazateľne zaznamenaný. Božské vdýchnutie si nemožno zamieňať s niečím, čo je len inšpiráciou. Hoci nepochybne existujú inšpiratívne spisy z ľudských dejín, žiadne obyčajné ľudské dielo si nemôže nárokovať na to, aby bolo neomylným „vdýchnutým“ Slovom večného Boha. Biblia o sebe viackrát tvrdí, že je taká – bezchybná, dôveryhodná a hodná našej dôvery. V tomto článku si

všimneme nepopierateľnú pečať Božej dokonalosti v Biblii; Božie odtlačky prstov sú na nej všade!

ZDROJ BOŽSKÉHO VDÝCHNUTIA

Od počiatku vekov bolo Božou túžbou komunikovať s ľudstvom. Okrem iných častí Písma Žalm 19 a List Rimanom 1 výslovne uvádzajú, že Boh prostredníctvom stvorenia milostivo zanechal dostatok dôkazov o Svojej slávnej a večnej existencii. Samo osebe však stvorenie nie je schopné vyjadriť také atribúty, ako je Jeho láska, spravodlivosť, milosrdenstvo, milosť alebo odpustenie. Boh to chcel dosiahnuť tým, že poslal na svet Svojho milovaného Syna, ktorý zaplatil najvyššiu cenu za hriech. Jeho príchod na tento svet bol však obmedzený a len jedna generácia z jedného malého národa mala tú česť mať Ho vo svojom strede. Ako teda mohol Boh neomylné oznámiť Svoj zámer svetu, ktorý bol od Neho oddelený hriechom? Urobil to prostredníctvom špecifickej božskej komunikácie, ktorú pre nás zaznamenalo a zostavilo asi 40 rôznych ľudských spisovateľov. Každý čestný človek musí uznať, že Biblia je

skutočne jedinečné dielo. Dodnes je to najpredávanejšia kniha na svete, preložená do viac ako 700 jazykov, čo je viac, ako ktorákoľvek iná kniha na svete.

Názov „Biblia“ pochádza z latinčiny a gréčtiny a znamená jednoducho „kniha“, čo je výstižný názov, keďže Biblia je jeden zväzok pre všetkých ľudí. Bibliu tvorí šesťdesiatšesť jednotlivých kníh – historických, poetických, prorockých, životopisných, cirkevných a eschatologických (eschatológia – učenie o posledných veciach človeka a sveta, o posmrtnom živote), ktoré napísali v priebehu približne 1 500 rokov ľudia z troch kontinentov, píšuci v troch jazykoch (hebrejčine, aramejčine a gréčtine) z rôznych krajín, s rôznym vzdelaním. K tomuto inšpirovanému dokumentu prispeli králi, rybári, kňazi, štátni úradníci, poľnohospodári, pastieri a lekár. Od 1. Mojžišovej až po Zjavenie sú jeho téma, posolstvo, etika a cieľ úplne konzistentné v dokonalej jednote a harmónii, ktorá prepája celý božský zväzok. Jednota Biblie je jedinečným dôsledkom toho, že má jedného autora – samotného Boha. Biblia je „Bohom vdýchnutá“ (2. Tim. 3:16), títo svätí Boží muži nehovoria veci z vlastného súkromného vnuknutia, výmyslu alebo rozhodnutia, ale pod inšpiráciou Ducha Svätého Božieho boli pohnutí k písaniu a dostali aj samotné slová, ktoré mali použiť (2. Pet. 1:20-21; 2. Sam. 23:2).

ZNAKY BOŽSKEJ INŠPIRÁCIE

Jedna z častých námietok, s ktorými sa stretávam, keď chcem

dôverovať Božiemu slovu je, že „Bibliu jednoducho napísali ľudia“. Pri jednej príležitosti som na takéto tvrdenie reagoval otázkou, čomu namietajúci verí. Keď uviedol, že sa hlási k teórii evolúcie, spýtal som sa, odkiaľ má tieto informácie. Áno, musel priznať, že to bolo z kníh napísaných obyčajnými ľuďmi. Potom ho bolo možné vyzvať, aby zvážil možnosť, že Biblia má božského autora, a to tak, že sa pozrie na vnútorné dôkazy zo samotného Písma. Som vďačný, že Boh od nikoho nevyžaduje slepú vieru, ale typickým milostivým spôsobom zasypal Písmo neklamným overením, že táto svätá kniha nie je ničím iným ako božskou inšpiráciou. Zamyslime sa nad niektorými významnými bodmi:

DOKONALOSŤ A ZAVRŠENIE

PROROCTVA

Biblia je kniha obsahujúca proroctvá od začiatku až do konca, pričom stovky z nich sa už naplnili a mnohé ešte len prídu. Encyklopédia biblických proroctiev J. Bartona Payna uvádza 1 239 proroctiev v SZ a 578 proroctiev v NZ, spolu 1 817. Tie zahŕňajú 8 352 veršov. Nebolo márne byť prorokom; Boh stanovil prísne varovania pre falošných prorokov, pričom previnenie sa trestalo smrťou (5. Moj. 18:20-22). Mnohé biblické proroctvá bolo z ľudského hľadiska nemožné uskutočniť. Napríklad bolo predpovedané, že Abrahám a Sára budú mať syna. Kým sa to naplnilo, uplynulo dvadsaťpäť rokov a v tom čase mal Abrahám 100 rokov a Sára 90 rokov. Ako by mohli oživiť telá k plodeniu, alebo, a tým menej, zariadiť

pohlavie svojho dieťaťa? Izák sa narodil presne tak, ako povedal Boh. Alfred Edersheim vo svojom slávnom literárnom diele Život a časy Ježiša Mesiáša vyzdvihuje 456 veršov zo SZ, ktoré poukazujú na očakávaného Krista; a iní dospeli k záveru, že existuje viac ako 300 konkrétnych prorociev zo SZ, ktoré sa mali naplniť Kristom, pričom najmenej 27 z nich sa splnilo za 24 hodín na Golgote.

ŠPECIFIKÁCIA PÍSMO

Na jednotlivých slovách záleží; možno jedným z najznámejších je proroctvo z 1. knihy Mojžišovej o „semene“, nie o „semenách“, ktoré sa spomína v liste Galaťanom 3:16 a ktoré sa naplnilo Kristom. Ďalej Pán povedal, že zo zákona nezanikne ani jedna jota, ani jedna desatina, kým sa nepominie nebo a zem (Mat. 5:18). Priestor v tomto článku to nedovoľuje, ale detaily, ako sú predložky a časy, sú mimoriadne významné pri napĺňaní inšpirovaného slova. Vezmime do úvahy početnosť a variabilitu pisateľov, a hoci sa zjavenie časom rozvíja, nikdy v ňom nie je rozpor. Naozaj, vdýchnutie je jedným z mnohých úžasných diel nášho Boha.

ZOSÚLADENIE STARÉHO A NOVÉHO ZÁKONA

Hovorí sa, že Nový Zákon je v Starom Zákone zavinený a Starý Zákon je v Novom Zákone rozvinutý! Nový Zákon často cituje Starý Zákon, a keď Pavel cituje 5. Moj. 5:24 a Luk. 10:7, kladie obidva texty na rovnakú úroveň ako „Písmo“ (1. Tim 5:18).

Sám Pán často citoval Starý Zákon ako autentické a počas Svojho slávneho „Kázania na vrchu“ ohromil Svojich poslucháčov výrokom: „Počuli ste, že to hovorili starí... [SZ], ale ja vám hovorím“ [NZ]. V 2. Tim. 3:14-16 Pavel poučuje Timotea, aby pokračoval vo veciach, ktorým sa naučil [NZ], a že od detstva poznal Sväté písmo [SZ]. Keď spojíme tieto dva zákony, Svätý Duch potvrdzuje: „Každé písmo, vdýchnuté Bohom“.

Ak Pán dá, v nasledujúcom článku uzavrieme túto tému a budeme sa zaoberať mlčaním Božieho vdýchnutia.

Evanjelium: Hľa, Baránok Boží

Ev. Jána 1:29

Mark Quitadamo

Vždy, keď čítam Jána 1:29, nemôžem si pomôcť a spomínam si na prvú scénu Pesachu (2. Moj. 12). V tú noc mal anjel prejsť celým Egyptom a prvorodení zo všetkých rodín mali zomrieť, ak nebudú pokrytí krvou obete. Nebola to však obyčajná krv, ktorá by stačila. Na baránka boli uložené zreteľné požiadavky. Boli to typy, ktoré nám v konečnom dôsledku ukazujú na Božieho Baránka, Pána Ježiša Krista.

Pripomeňme si, že najprv bolo potrebné vybrať baránka. Nemal to byť akýkoľvek starý, chorý baránok, ale baránok bez vady (2. Moj. 12:5). Taký bol aj Boží Baránok, Jeho Syn. Bol dokonalý a bez poškrvny a vady

(1. Pet. 1:19). Božie slovo to objasňuje, keď hovorí o tom, že bol bez hriechu (Žid. 4:15); „nepoznal hriechu“ (2. Kor. 5:21); „neučinil hriechu“ (1. Pet. 2:22); nebolo v ňom hriechu (1. Jána 3:5). Bol svätý, neporušený, nepoškvrnený a oddelený od hriešnikov (Žid. 7:26). Taký bol Baránok, ktorého si Boh vyvolil!

Baránok musel byť tiež dôkladne preskúmaný (2. Moj. 12:6). Muselo sa zistiť, že zostáva bez poškvrny, inak by nikdy nestačil na takú dôležitú službu. Podobným spôsobom bol preskúmaný aj Pán. Jeho Otec ho v tomto procese vyhlásil za dokonalého, za Syna, v ktorom má zalúbenie (Mat. 3:17; Mat. 17:5). Tí, ktorí poctivo preskúmali Jeho život, ho našli dokonalého (Jána 1:14). Jeho vlastní učenci sa nad Ním divili (Mat. 8:27), rovnako ako neveriaci Židia (Jána 7:46). Pripomeňme si, že aj pohan Pilát o ňom povedal: „Nenachádzam nijakej viny na tomto človekovi“ (Luk. 23:4,14).

Keď sa toto všetko naplnilo, prišiel čas na zabitie baránka. Život baránka bol obetovaný, aby mohla byť preliata krv, ktorá sa potom použila na ich dvere. Takto bolo prvorodené vo vnútri chránené krvou a nezomrelo. Tak aj v živote Pána Ježiša nastal čas, aby bol zabitý. Nestážoval sa (Mar. 15:3-4), ani sa nedal zadržať (Luk. 9:51) pred Golgotou. Išiel ako baránok na zabitie (Iza. 53:7), a to nielen dobrovoľne, ale aj poslušne, vedome a s láskou.

Teraz vidíme rozdiel. Veľkonočný baránok bol zabitý, krv bola preliata, a potom bol pečený na ohni (2. Moj. 12:8). Pre tohto baránka už neexistovalo žiadne ďalšie utrpenie.

Boží Baránok však najprv trpel na kríži. Predtým, ako bola preliata Jeho krv, pocítil oheň Božieho hnevu (Plač Jer. 1:13). Čítame o tom, že niesol náš hriech (1. Pet. 2:24), že trpel pod ťarchou nášho hriechu (Mar. 15:34), že trpel spravodlivý za nespravodlivých (1. Pet. 3:18). To, čo urobil tento Baránok, nedokázal urobiť žiadny iný baránok. On raz a navždy dokončil dielo, ktoré Mu zveril Jeho Otec (Žid. 10:12). Navždy vyrovnal obrovské požiadavky spravodlivosti Božej voči hriechu. Syn zvolal: „Dokonané je“ (Jána 19:30), a nič viac sa už nedalo urobiť. Na tom kríži bola dobrovoľne vyliala Jeho krv (v. 34) a bez vylitia krvi by nemohlo dôjsť k odpusteniu (Žid. 9:22).

Dielo Božieho Baránka bolo dostatočné na to, aby uspokojilo Jeho Otca. Žiadny ďalší baránok už nie je potrebný. Nie je potrebné opakovať Veľkonočnú tradíciu. Otec vzkriesil Svojho Syna spomedzi mŕtvych (Skut. 13:30). Tento Baránok, ako žiadny iný pred ním, žije naveky po pravici Svojho Otca (Efež. 1:20).

Teraz prichádza dôležitá otázka: Je pre vás dostatočný? Jeho krv bola vyliala, ale treba ju použiť (podobne ako v čase Pesachu). Boží hnev stále trvá na všetkých, ktorí neuverili v Krista (Jána 3:36). Boží hnev však môže byť zmiernený, ak budete dôverovať jeho Synovi (Jána 5:24).

Prosba opäť zaznieva: „Hľa, Baránok Boží, ktorý sníma hriech sveta“ (Jána 1:29). Pozrite sa na Baránka, aby vás zachránil. Hľadajte spasenie len u Baránka. Nič viac nie je potrebné, nič menej nestačí.

CESTA NA GOLGOTU

[2] Getsemane

David Petterson

Utrpenie nášho Pána v Getsemane bola jednorazovou udalosťou. Nikto iný už nikdy nezažije „getsemanskú hodinu“. Bola to jedinečná skúsenosť nášho Pána Ježiša Krista.

Keď Pán Ježiš vstupuje do záhrady na miesto, kde bol už mnohokrát predtým, vie, že to bude úplne iné. Počet Jeho nasledovníkov je už iný. Často sa tu schádzal so svojimi učeníkmi (Jána 18:2b), ale teraz sa z „dvanástich“ stalo jedenásť a dôvod Judášovej neprítomnosti bude čoskoro všetkým jasný.

Ďalší rozdiel si všimne najmä Peter a Zebedeovi synovia. Peter, Jakub a Ján sú pozvaní byť s Ním bližšie ako ostatní a modliť sa a byť svedkami silného plaču a slz (Žid. 5:7) nášho požehnaného Spasiteľa. Plakal aj predtým, ale nikdy nie takto. Niečo bolo iné.

Smutný až na smrť

Skôr, ako prejde na vzdialenosť hodu kameňom od vybranej trojice, Ježiš im povie: „Moja duša je smutná až na smrť!“ (Mat. 26:38). Marek

dodáva, že „sa začal ľakať a veľmi teskniť“ (Mar. 14:33). Potom kráča hlbšie do záhrady, padá na kolena s tvárou k zemi a začína sa modliť: „Môj Otče, ak je možné, nech odíde odo mňa tento kalich, avšak nie ako ja chcem, ale jako ty“ (Mat. 26:39).

Vo Svojej modlitbe nespomína ukrižovanie. Nehovorí o strašnom bičovaní, ktoré Ho čaká, ani o bolestivej korune, ktorá bude čoskoro zdobiť Jeho svätú hlavu. Telesné utrpenie nie je predmetom Jeho volania k Otcovi. Je tu ešte niečo oveľa strašnejšie. To, čo Ho trápi nie je kríž, ale kalich. Starozákonné miesta opisujú Boží hnev proti hriechu ako kalich súdu, ktorý treba vypiť (Žalm 75:8; Iza. 51:17; Jer. 25:15-16). Keď bezhriešny Spasiteľ uvažuje o vypití takéhoto ohavného kalicha, Jeho utrpenie a smútok sú také silné, že prosí Svojho Otca, aby ho od Neho odstránil, ak je to možné a v Jeho vôli. Vtedy záhradu naplní prítomnosť iných bytostí.

Posilnený, aby trpel viac

Lukáš píše: „A ukázal sa mu anjel s neba posilňujúc ho“ (22:43). Hoci

Jeho zármutok bol „až na smrť“, v Getsemane by k smrti nedošlo. Jeho silný plač a slzy boli vypočuté a anjel bol poverený, aby nášho Pána posilnil v tomto bode Jeho smrteľného zápasu. Posilnenie, ktoré Mu priniesol, bolo určené k prekonaniu slabosti v bode vrcholiaceho smrteľného zápasu, pretože hneď po anjelovom zjavení a posilnení čítame: „A súc v smrteľnom zápase ešte napnutejšie sa modlil“ (22:44). Zvýšená intenzita Jeho modlitby bola úmerná Jeho úzkosti, ktorá vyvolala pot „ako čo by kvapky krvi stekajúce na zem.“

Pot v chladnej noci

Apoštol Ján nám hovorí, že to bola chladná noc. Sluhovia a strážcovia si pred vchodom do veľkňazského nádvorcia urobili oheň, kde sa zohrievali a kde sa k nim pripojí aj Peter (Jána 18:18). Ale v Getsemanskej záhrade („v lisovni oleja“) sa Ježiš potil – „A jeho znoj bol ako čo by kvapky krvi, stekajúce na zem.“ (Luk. 22:44). Je príhodné, že o pote podobnom krvi sa zmieňuje práve lekár Lukáš.

Slová „krv“ a „smrť“ z odľahlého miesta v getsemanskej záhrade, neboli tou smrťou a krvou Spasiteľa na kríži. Tá smrť a krviprelievanie sa mali odohrať na verejnom mieste, pred zrakmi mnohých. Zatiaľ však Jeho utrpenie vidí len málokto.

*Hlboké boli Tvoje bolesti, Pane,
keď sa nebo mračilo – Getsemane!
Krvavý bol Tvoj pot, Pane,
padajúci na zem – tak ťažko;
Tmavá bola noc,
ale nebo bolo ešte temnejšie,
Ó, Kriste, môj Bože! Je to vôľa Otca?*

Bola to Otcova vôľa. Po návšteve späť k Svojim spiacim učeníkom, ktorí nestihli bdieť a modliť sa, sa opäť vracia na posvätné miesto a znova sa modlí, a je tu pozoruhodný rozdiel. „Opäť odišiel po druhé a modlil sa a hovoril: Môj Otče, ak ma nemôže minúť tento kalich, len keď ho vypijem, nech sa stane tvoja vôľa!“ (Mat. 26:42). Teraz náš Spasiteľ hovorí o osobnom vypití kalicha. A spomína sa len vôľa Jeho Otca.

Podrobenie sa Otcovej vôli

Treba zdôrazniť, že Pán Ježiš v záhrade nikdy nezápasil s Otcovou vôľou. Ani sa jej nikdy nebránil. Odovzdával sa jej. Ani na okamih nebol neposlušný, ani vzdorovitý. Kristus bol „poslušným až po smrť, a to po smrť kríža“ (Fil. 2:8), čo zahŕňalo každý krok na Jeho svätej ceste. Slovo „ponížiť sa“ neznamená, žeby predtým existoval odpor. Kristus sa „naučil poslušnosti z toho, čo trpel“ (Žid. 5:8).

Jeho tretia modlitba posilňuje Jeho podriadenie sa Otcovej vôli, lebo „znova odišiel a modlil sa po tretie, povediac to isté slovo“ (Mat. 26:44). Keď sa opäť vracia k učeníkom, musí ich prebudiť zo spánku. Chválili sa, že sú ochotní zomrieť s Ježišom (Mat. 26:35). No nedokázali bdieť a modliť sa. Spasiteľ oznamuje, že je čas odísť. Čaká Ho zármutok iného druhu – zradca je na ceste. Tento a mnohé ďalšie zármutky Ho ešte čakajú na posvätnej ceste, ktorá Ho viedla až na Golgotu.

Vyhlásenia JA SOM v evanjeliu Jána

[5] Ja som dvere

Brody Thibodeau

Ovce a pastieri, stáda a ovce, vodenie a kŕmenie. Tieto témy sú v Starom zákone obsiahnuté ako doslovné rozprávanie, aj ako metafora. Od spravodlivého Ábela, strážcu oviec, ktorého zabil jeho brat, až po bitého pastiera zo Zachariáša 13:7. Naše chápanie Boha a Jeho charakteru sa obohatí, keď tieto skutočné osoby a udalosti spojíme s ich zamýšľanými analógiami duchovnej pravdy. Táto úvaha sa zaoberá Dverami oviec, pričom mnohé z pastierskych odkazov budú ďalej rozpracované v budúcich článkoch.

Písmo používa ovce a baránky rôznymi, niekedy kontrastnými spôsobmi, ako napríklad v Izaiášových aplikáciách v 53. kapitole. Tam sú hriešnici vnímaní ako zblúdilé ovce, ale vidíme aj samotného Pána ako „baránka na zabitie a ovcu pred strihačmi“. Z toho sa dozvedáme, že ovce vo svojej slabosti a núdzi sú výstižným obrazom ľudí s ich hriešnym sklonom blúdiť a baránok vo svojej krotkosti je krásnym obrazom Krista v jeho charaktere a obetnej smrti.

Podobne aj pastieri sú niekedy vnímaní kontrastne. Izraelský národ sa formoval v kontexte pastierstva,

pričom jeden obzvlášť významný pastier – Dávid – nám pomáha obrazne chápať a uplatňovať túto tému. Boh vzal Dávida z ovčince, aby pásol Pánov ľud (Žalm 78:70-71), čo odôvodňuje metaforické použitie pojmu pastier ako reprezentanta vodcov národa. V dejinách Izraela sa potom vyzdvihujú kontrasty medzi vernými a podvodnými vodcami (porov. Eze. 34; Žalm 11). To teraz tvorí pozadie pastierskej reči v 10. kapitole Jánovho evanjelia.

Hoci tieto články nie sú biblickými štúdiami s vysvetlením osnovy a textových nuáns, bolo by dobré, keby sme sa zamysleli nad celkovou štruktúrou Jána 10:1-18. Niektorí ju vnímajú ako jedno súvislé, alebo dve samostatné „podobenstvá“ v štýle synoptických (prehľadných) evanjelií. To je však mylná predstava, pretože slovo preložené ako „podobenstvo“ v 6. verši sa líši od bežného termínu používaného v prvých troch evanjeliách. Hoci stále ide o pozemské ilustrácie, ktoré vrhajú svetlo na duchovné učenie, tu ide skôr o jednoduchú rečovú figúru, ktorá pozoruje pastierstvo ako prostriedok na symbolické odovzdanie želaného posolstva. Hoci sa to môže zdať nedôležité, pomôže nám to vyhnúť sa omylom. V podstate namiesto toho, aby Pán používal jedno podobenstvo, ktoré poskytuje konzistentné obrazy a aplikácie, používa každodenné činnosti oviec a pastierov na to, aby poskytol rôzne lekcie o Svojom charaktere a zámere. Ak si to budeme pamätať, zabránime tomu, aby sme sa zviazali do interpretačných uzlov. Nebudeme

musieť pripisovať zbytočný význam chýbaniu určitého člena pred slovom pastier v 2. verši, ani sa snažiť zmieriť s tým, prečo pastier vedie z ovčince v 3. verši, ale v 9. verši je Dverami do ovčince. Ak budeme mať tieto veci na pamäti a nezabudneme, že poslucháči tohto rozhovoru ukázali svoj charakter tým, že vyhli uzdraveného slepca zo svojho zhromaždenia a prenasledovali Pána Ježiša, sme teraz pripravení prejsť k Dverám.

V prvých piatich veršoch, ktoré bodajú do uší tých hriechom zaslepených farizejov, Pán pripravuje pôdu na pokarhanie ich krutosti a zjavenie Svojho srdca. Košiar bol všetkým známy ako miesto, kde pastieri nechávali svoje stádo v ohrade s inými stádami, ktoré obsluhoval vrátnik zodpovedný za stráženie týchto oviec. Vrátnik chránil ovce a po návrate umožnil každému pastierovi prístup k vlastnému stádu.

Takže bez toho, aby Pán skutočne použil analógiu - pripodobnenie, naznačuje, že títo židovskí vodcovia boli votrelcami, ktorí nemali právo na prístup do ovčince a ovce ich nepoznali. On však ako pastier má prístup od vrátnika a Jeho vlastné ovce ho uznávajú; On ich vyvádza von. Dispenzačne môžeme uplatniť, že ovčinec je Izrael. Tí v národe, ktorí reagujú na jeho hlas, sú jeho ovce a sú vyvedení z ohraničeného priestoru judaizmu. O tomto „vyvážaní“ sa skutočne viac zmienime v našich úvahách o Dobrom pastierovi, ale tu ide o to, že farizeji sú karhaní ako zlodeji a lupiči.

Verše 7-10 opäť predstavujú košiar,

ale v trochu inom kontexte. Tento košiar – ovčinec by mohol byť vonku na svahu, ktorý využíva tú, čo cez deň vedú svoje ovce na pastviny a v noci hľadajú bezpečnú, opevnenú ochranu. V tomto košiarovi by sa nachádzalo len jedno stádo a pastier nezveruje ich stráženiu vrátnikovi, ale zostáva s nimi celú noc, dokonca pre ich bezpečnosť spí vo vchode. Týmto spôsobom bol pastier zároveň dverami, pričom žiadna ovca ani nepriateľ neprekročili prah inak ako cez neho.

Vyhlásením Ja som dvere Pán zdôrazňuje kontrast medzi tým, kto je ochotný strážiť ovce svojím životom a tými, ktorí chcú kradnúť a ničiť. Duchovné učenie sa potom stáva zrejším. Každý, kto vierou reaguje na Pánov hlas, vstupuje skrze Neho do bezpečného ovčince a je zachránený – nielenže je vyslobodený zo záhuby, ktorú si zaslúžia jeho hriechy, ale vstupuje do stavu spásy, ktorú si od tej chvíle môže užívať. Po vstupe si teraz uvedomujeme, že Pastier sám stráži vchod ako „Dvere“ a tvorí našu dokonalú bezpečnosť.

Niektorí majú ťažkosti so slovným spojením „a budú vchádzať a vychádzať“. Táto fráza je ďaleko od toho, aby naznačovala, že duša môže vstúpiť do bezpečia a potom byť z nejakého dôvodu z tohto ovčince vylúčená. Bol to bežný ustálený výraz aj v Starom zákone a „naznačuje bezpečnosť i slobodu. Tento dvojité výraz sa v Starom zákone často používa na opis slobodnej činnosti každodenného života“ (5. Moj. 28:6; Jer. 37:4). Večná istota tu nie je na mysli. Zdôrazňuje sa naše užívanie

Kristových vecí, keďže sme boli oslobodení od hriechu a zákona a On nám poskytuje zelené pastviny, ktoré môžeme bezpečne využívať.

Výzva smeruje ku všetkým hriešnikom, aby boli spasení: „Ja som tie dvere; ak niekto vojde cezo mňa,

bude spasený“ (Jána 10:9). A výzva pre veriacich? Užívajte si istotu Dverí v slobode, ktorou vás Kristus oslobodil, a pravidelne a často sa krmte na sviežich lúkach Božieho slova.

Velké evanjelizačné texty: Ev. Jána 6:47

Kevin Cox

VEČNÝ ŽIVOT

Nikdy nebola položená dôležitejšia otázka ako tá, ktorú mladý muž položil Pánu Ježišovi. „Učiteľu, čo mám urobiť, aby som dedične obdržal večný život?“ (Mar. 10:17) Večný život je najvzácnejší dar vo vesmíre, ktorý sa dáva bez akejkoľvek ceny pre hriešnika. Zahŕňa všetky výhody spasenia na tomto svete, a potom miesto v Božej rodine navždy. Niet divu, že tento mladík bežal položiť Pánovi Ježišovi túto otázku. Je zázrak, že tak málo ľudí sa niekedy beží opýtať na to isté. Ľudia bežia hľadať pozemské ceny, ale keď hľadajú večný život, sú pomalí. Je to dar, ktorý môže udeliť iba Boh. On tento dar ponúka všetkým, preto je na dosah každému. „Aby nikto, kto verí v neho, nezahynul, ale mal večný život.“ (Jána 3:15) Je to však dar, ktorý nemožno získať ľudským úsilím, ani dobrými skutkami. Večný život sa nedá získať tým, že odriekame požadovaný

počet modlitieb, postíme sa toľko a toľko hodín, že sa necháme určitým spôsobom pokrstiť, vstúpime do určitej cirkvi, že dáme toľko a toľko peňazí na charitu, alebo že vykonáme akýkoľvek iný náboženský úkon či službu. Božie slovo hovorí: „Lebo ste milosťou spasení skrze vieru, a to nie zo seba, je to dar Boží“ (Efež. 2:8-9).

Večný život je Božím darom, ktorý sa získava skrze Pána Ježiša Krista. Jeho slová sú jednoznačné: „Kto verí vo MŇA, má večný život“. Pán Ježiš nezištným obetným činom na golgotskom kríži vylial Svoju drahocennú krv, aby očistil vaše hriechy a urobil vás vhodnými pre nebo. Večný život je darovaný všetkým, ktorí Ho prijmu.

Spôsob, ako ho získať, je prijať Krista za Spasiteľa a Pána. Priznajte si svoj stav človeka, hriešnika, ktorý je Bohu vinný (Rim. 3:10) a beznádejne stratený (Luk. 19:10). Urobte pokánie zo svojho hriechu a prijmite vierou slová Božie o Jeho Synovi. Žalárnik vo Filipách sa pýtal: „Páni, čo mám robiť, aby som bol spasený?“ A dostal túto odpoveď: „Ver v Pána Ježiša Krista a budeš spasený“ (Skut. 16:30-31).

[www. slovo pravdy .com](http://www.slovo pravdy .com)

ISSN 1451-1991